NÁVRHY GENERÁLNEJ ADVOKÁTKY
ELEANOR SHARPSTON
prednesené 17. septembra 2009 [1]

1. Sekundárna legislatíva Spoločenstva upravujúca likvidáciu odpadu ukladaním na skládky [2] je založená na princípe „znečisťovateľ platí“. Cena za skládkovanie odpadu je určená na pokrytie všetkých nákladov (krátkodobých aj dlhodobých) súvisiacich so skládkovaním odpadu. V tejto veci sa pred Súdnym dvorom vynára zložitá otázka týkajúca sa vnútroštátnych právnych predpisov, ktoré majú preberať smernicu o skládkach odpadov, ktoré však obsahujú medzery spočívajúce v tom, že osoba zabezpečujúca likvidáciu odpadu, od ktorej sa vyžaduje úhrada poplatku stanoveného v závislosti od množstva odpadu uloženého na skládku, sa vystavuje penále za oneskorené zaplatenie, a to bez toho, aby mala voči obciam, pre ktoré zabezpečuje likvidáciu odpadu („znečisťovatelia“), a ktoré jej dôsledne nevyúčtovali poplatok a z toho dôvodu nesú, aspoň čiastočnú, zodpovednosť za uloženie penále za oneskorenú platbu, k dispozícii akýkoľvek opravný prostriedok.

Právna úprava Spoločenstva

Ustanovenia Zmluvy ES

2. V tomto návrhu na začatie prejudiciálneho konania sa Commissione Tributaria Provinciale di Roma pýta, či konkrétne ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku Talianskej republiky sú zlučiteľné s článkami 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES, smernice o skládkach a smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách [3].

3. Článok 12 ES zakazuje pri uplatňovaní Zmluvy a bez toho, aby boli dotknuté jej osobitné ustanovenia akúkoľvek diskrimináciu na základe štátnej príslušnosti.

1 — Jazyk prednesu: angličtina.

2 — Smernica Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov (Ú. v. ES L 182, s. 1; Mim. vyd. 15/004, s. 228) (ďalej len „smernica 1999/31“ alebo „smernica o skládkach odpadov“).

3 — Ú. v. ES L 200, s. 35; Mim. vyd. 17/001, s. 226 (ďalej len „smernica 2000/35“ alebo „smernica o oneskorených platbách“).

4. Článok 14 ES okrem iného uvádza, že Spoločenstvo prijme opatrenia potrebné na postupné vybudovanie vnútorného trhu.

5. Článok 43 ES zakazuje obmedzovania slobody usadiť sa štátnych príslušníkov jedného členského štátu na území iného členského štátu.

6. Článok 46 ES zaručuje členským štátom, odchylne od článku 43 ES, právo uplatňovať ustanovenia stanovené zákonom, iným právnym predpisom alebo správnym aktom osobitne upravujúce postavenie cudzích štátnych príslušníkov z dôvodov verejného poriadku, verejnej bezpečnosti alebo verejného zdravia.

Smernica o skládkach odpadov

7. Smernica Rady 1999/31 je v zmysle smernice Rady 75/442/EHS [4] súčasťou „odpadovej stratégie" Spoločenstva. Stanovuje opatrenia, postupy a pokyny na to, aby sa predchádzalo vzniku možných nepriaznivých účinkov na životné prostredie spôsobených skládkou alebo aby sa tieto nepriaznivé vplyvy redukovali v maximálnej možnej miere. [5]

8. Odôvodnenie č. 5 tejto smernice stanovuje, že „podľa princípu ‚znečisťovateľ platí' je potrebné brať do úvahy *okrem iného* aj všetky škody na životnom prostredí spôsobované skládkou". V odôvodnení č. 6 smernice dopĺňa, že „podobne ako každý iný druh nakladania s odpadom, sa aj ukladanie odpadu na skládky má primerane monitorovať a riadiť, aby sa predchádzalo vzniku možných nepriaznivých účinkov na životné prostredie a nebezpečenstva pre zdravie ľudí, alebo aby sa tieto nepriaznivé vplyvy redukovali".

9. Podľa odôvodnenia č. 9 smernice „členské štáty by mali byť schopné uplatňovať pri odstraňovaní odpadu na úrovni spoločenstva a na národnej úrovni zásady blízkosti a sebestačnosti v súlade so smernicou Rady 75/442/EHS z 15. júla 1975 o odpadoch;... ciele tejto smernice sa musia sledovať a objas-

4 — Smernica z 15. júla 1975 o odpadoch (Ú. v. ES L 194, s. 39; Mim. vyd. 15/001, s. 23) v platnom znení (pred prijatím smernice 1999/31), naposledy zmenená a doplnená rozhodnutím Komisie 96/350/ES (Ú. v. ES L 135, s. 32; Mim. vyd. 15/003, s. 59).

5 — Zdá sa, že táto smernica bola prevzatá do vnútroštátneho práva legislatívnym dekrétom č. 36 z 13. januára 2003 (riadna príloha GURI č. 59 z 12. marca 2003). Tento dekrét neodkazuje na zákon č. 549/95 (pozri poznámku pod čiarou 7 nižšie) a vnútroštátny súd naň neodkazuje v uznesení o podaní návrhu na začatie prejudiciálneho konania. Spojitosť medzi obidvoma smernicami a) vo vzťahu k vnútroštátnemu právnemu poriadku a b) z hľadiska ich implementácie teda zostáva nejasná.

ňovať prostredníctvom zriadenia primeranej, integrovanej siete zariadení na zneškodňovanie odpadov založenej na vysokej úrovni ochrany životného prostredia“.

10. V odôvodnení č. 29 sa uvádza, že cena účtovaná za uloženie odpadu na skládku musí pokrývať všetky náklady vynaložené na jej zriadenie a prevádzku.

11. Článok 10 stanovuje v rozsahu, v akom je to relevantné, že:

„Členské štáty prijmú opatrenia na zabezpečenie toho, aby všetky náklady súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky, vrátane, pokiaľ je to možné, nákladov finančnej záruky alebo jej ekvivalentu uvedeného v článku 8 písm. a) bode iv) a odhadovaných nákladov na uzatvorenie skládky a starostlivosti o ňu po skončení jej prevádzky minimálne po dobu 30 rokov, boli pokryté cenou účtovanou prevádzkovateľom za ukladanie jednotlivých druhov odpadov na skládku…“

Smernica o oneskorených platbách

12. Cieľom smernice 2000/35 je obmedziť oneskorené platby v obchodných transakciách.[6] Odôvodnenie č. 7 pripomína výrazné správne a finančné zaťaženie podnikov, a to najmä malých a stredných, v dôsledku príliš dlhých platobných dôb a oneskorených platieb, ako aj to, že tieto problémy sú hlavnou príčinou platobnej neschopnosti. V odôvodnení č. 16 sa uvádza, že oneskorené platby sa v dôsledku nízkych sadzieb úrokov z oneskorenia, resp. zdĺhavých konaní o náhradu škody vo väčšine členských štátov stávajú finančne atraktívnymi pre dlžníkov. Zároveň poznamenáva, že „na odvrátenie tohto trendu a zabezpečenia toho, aby dôsledky vyplývajúce z oneskorených platieb odrádzali od oneskorených platieb, je potrebná rázna zmena vrátane náhrady nákladov vzniknutých veriteľom“.

13. V článku 1 sa stanovuje, že „táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie“.

14. Podľa článku 2 ods. 1 pojem „obchodné transakcie“ znamená „transakcie medzi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi

6 — Táto smernica bola do vnútroštátneho práva prebratá legislatívnym dekrétom č. 231 z 9. októbra 2002 (GURI č. 249 z 23. októbra 2002).

verejnej správy, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu"; pojem „verejný orgán" znamená „akéhokoľvek obstarávateľa alebo subjekt podľa definície v smerniciach o verejnom obstarávaní…" a pojem „podnik" znamená „akúkoľvek organizáciu konajúcu v rámci nezávislej hospodárskej alebo odbornej činnosti, a to aj vtedy, ak je táto činnosť vykonávaná len jednou osobou". Článok 2 ods. 2 definuje „oneskorenú platbu" ako „prekročenie zmluvnej alebo zo zákona vyplývajúcej doby splatnosti".

15. Článok 3 stanovuje, že členské štáty zabezpečia, aby v prípade oneskorenej platby bol zaplatený úrok a zároveň definuje lehotu na zaplatenie určenú pre dlžníka a výšku úrokovej sadzby pre prípad oneskorenej platby.

Vnútroštátne ustanovenia

16. S cieľom úpravy skládkovania odpadu prijala Talianska republika zákon č. 549 z 28. decembra 1995 [7]. Článok 3 zákona obsahuje v tejto súvislosti osobitné ustanovenia.

17. V odsekoch 24 a 25 sa zavádza osobitný poplatok za uloženie pevného odpadu na skládku s cieľom podporiť zníženie produkcie odpadu a využívanie odpadu ako zdroja surovín a energie. V odseku 26 sa stanovuje, že poplatok sa účtuje prevádzkovateľovi skládky odpadu, avšak povinnosť uhradiť ju sa má presúvať na osobu produkujúcu odpad. [8] Podľa odseku 28 je základ poplatku stanovený v závislosti od množstva odpadu uloženého na skládku.

18. V odseku 27 sa stanovuje, že poplatok sa platí regiónom a v súlade s odsekom 30 sa musí uhrádzať v štvrťročných termínoch, v lehote jedného mesiaca od konca každého štvrťroka, a to v závislosti od odpadu uloženého na skládku v danom štvrťroku.

19. V odseku 31 sa uvádza, že za nezaplatenie, zaplatenie v nižšej sume alebo oneskorené zaplatenie poplatku sa ukladá peňažný trest vo výške od dvojnásobku do štvornásobku výšky nezaplateného alebo oneskorene zaplateného poplatku. [9]

7 — Riadna príloha GURI č. 302 z 29. decembra 1995 (ďalej len „zákon č. 549/95").

8 — Vo všeobecnosti orgány obce neprodukujú odpad v množstve, v akom ho „dodávajú". *Zhromažďujú vlastne odpad od obyvateľov a podnikateľov v ich lokalite.* Obyvatelia a podnikatelia sa teda podieľajú na tej časti poplatkov, ktorá pripadá na ich odpad, ktoré uhrádzajú orgánom obcí prostredníctvom svojej dane. Vláda Talianskej republiky na pojednávaní uviedla, že tieto poplatky sa odvádzajú bez ohľadu na ich preplácanie prevádzkovateľovi skládky odpadu.

9 — Vnútroštátny súd uvádza, že na opatrenia súvisiace s účtovaním penále sa vzťahuje legislatívny dekrét č. 471 z 18. decembra 1997 (riadna príloha GURI č. 5 z 8. januára 1998).

Skutkový stav a predjudiciálne otázky

20. Pontina Ambiente Srl (ďalej len „Pontina Ambiente“) je prevádzkovateľkou skládky a jej zákonné práva a povinnosti sú upravené zákonom č. 549/95.

21. V súlade so zákonom č. 549/95 a na základe rozhodnutia regiónu Lazio bola skládka odpadu určená na využívanie orgánmi každej jednotlivej obce a zároveň bola stanovená cena za služby poskytované prevádzkovateľom tejto skládky. V rámci toho bola medzi regiónom Lazio a spoločnosťou Pontina Ambiente uzatvorená dohoda o ukladaní a spracovaní odpadu pochádzajúceho od konkrétnych orgánov obcí. Pontina Ambiente sa zaviazala uhradiť regiónu Lazio poplatok najneskôr do jedného mesiaca od konca štvrťroka, v ktorom bol daný odpad uložený na skládku. Keďže Pontina Ambiente uvedený poplatok v stanovenom termíne neuhradila, bolo jej vyúčtované penále.

22. Poplatok však bol splatný ešte predtým, ako Pontina Ambiente získala úhrady od orgánov obcí. Z ďalších skutkových okolností, ktoré vyšli najavo na pojednávaní, je zjavné, že hlavným dôvodom je, po prvé, skutočnosť, že orgány obcí neuhrádzajú svoje dlhy v lehotách obvyklých pre obchodné transakcie. Pretože orgány obcí bežne uhrádzajú svoje dlžné záväzky v dobách splatnosti 120 dní, je vysoko pravdepodobné, že prevádzkovateľovi skládky odpadu ešte nebude uhradená „splátka“ poplatku za obdobie troch mesiacov v čase, keď mu už vznikla povinnosť zaplatiť ďalšiu splátku. Po druhé, mnohé orgány obce sú v súčasnosti platobne neschopné. Podľa vnútroštátneho právneho poriadku prevádzkovatelia ako napríklad Pontina Ambiente nie sú prednostnými veriteľmi. Nakoniec, prevádzkovatelia skládok odpadu nemôžu od platobne neschopných orgánov obcí požadovať zloženie zálohy ako podmienku, po splnení ktorej bude odpad spracovaný. Podľa právnych predpisov Talianskej republiky upravujúcich oblasť zdravotníctva nemôžu prevádzkovatelia skládok odpadu odmietnuť spracovať odpad, ktorý bol dovezený na ich skládku.

23. V konaní na vnútroštátnom súde sa Pontina Ambiente domáha zrušenia dvoch výmerov za nezaplatenie poplatku spolu s penále vyúčtovanými za oneskorenú platbu. Pontina Ambiente pritom napadla článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549/95 z dôvodu, že uvedené ustanovenia zakladajú zodpovednosť prevádzkovateľa skládky odpadu za zaplatenie poplatku a ukladajú mu sankciu za oneskorené platby regiónu, avšak súčasne neukladajú sankcie tým obciam, ktoré spôsobili oneskorenú platbu. Najmä nie je zaplatenie poplatku prevádzkovateľom skládky odpadu závislé od toho, či od orgánov obcí dostane načas úhradu za poskytnuté služby.

24. Vnútroštátny súd predložil uvedenú vec Súdnemu dvoru. Žiada, aby Súdny dvor posúdil, či sú vnútroštátne ustanovenia zlučiteľné s článkami 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES a so smernicou o skládkach odpadov, ako aj so smernicou o oneskorených platbách, a v tejto súvislosti od Súdneho dvora žiada výklad.

25. Súdny dvor dostal písomné stanoviská spoločnosti Pontina Ambiente, ako aj vlády Talianskej republiky a Komisie (obe sa zúčastnili na pojednávaní 4. júna 2009).

Úvodné poznámky

O prípustnosti

26. Vláda Talianskej republiky na pojednávaní spochybnila, že na skutkový stav veci prejednávanej vnútroštátnym súdom možno aplikovať článok 3 ods. 31 zákona č. 549/95. Napriek súhlasu vlády Talianskej republiky s tým, že v uznesení, ktorým sa podáva návrh na začatie prejudiciálneho konania, bol uvedený presný opis právneho stavu, vláda Talianskej republiky uviedla, že penále za nezaplatenie poplatku bolo vyúčtované vo výške 30 % z výšky poplatku (a nie vo výške od dvojnásobku do štvornásobku výšky nezaplatenej poplatku ako sa uvádza v článku 3 ods. 31 zákona č. 549/95). Zdá sa, že čiastky penále uvedené v súdnom spise túto analýzu potvrdzujú. [10]

27. Aby Súdny dvor mohol poskytnúť užitočný výklad právnych predpisov Spoločenstva, vnútroštátny súd by sa mal vysporiadať s otázkami, ktoré majú čisto vnútroštátny charakter. [11] A teda to, či je penále uvádzané v článku 3 ods. 31 zákona č. 549/95 alebo v inom ustanovení vnútroštátneho zákona, nemení nič na probléme prejednávanom pred vnútroštátnym súdom.

Návrh na začatie prejudiciálneho konania

28. V návrhu na začatie prejudiciálneho konania vnútroštátny súd neformuloval konkrétnu otázku. Obmedzil sa na to, že uviedol, že má pochybnosti o zlučiteľnosti vnútroštátnych právnych predpisov s právnym poriadkom Spoločenstva.

10 — Výšky uvedených penále nemožno považovať za bezvýznamné. V uvedených sporných prípadoch bolo jednotlivo vyúčtované penále vo výške 26 588,21 eura a 11 901,79 eura.

11 — Rozsudok z 8. mája 2003, Gantner Electronic, C-111/01, Zb. s. I-4207, bod 37 a tam citovaná judikatúra.

29. Komisia správne poznamenala, že v prípadoch, keď sa v uznesení, ktorým sa vec predkladá na prejudiciálne konanie, neuvádza presné znenie otázky, ktorú položil vnútroštátny súd, je Súdny dvor oprávnený túto otázku preformulovať. [12] Napriek skutočnosti, že v úradnom vestníku bola zverejnená informácia o predbežnom preformulovaní otázky, [13] zdá sa mi, že je potrebná ďalšia úprava znenia tejto otázky. Je potrebné sa zaoberať najmä dvomi bodmi.

30. Po prvé sa zdá, že v uznesení sa žiada, aby Súdny dvor rozhodol, či vnútroštátne právne predpisy sú zlučiteľné s povinnosťami, ktoré pre Taliansku republiku vyplývajú z práva Spoločenstva. Z judikatúry však vyplýva, že právomoc Súdneho dvora sa podľa článku 234 ES obmedzuje na rozhodovanie vo veciach výkladu (a prípadne platnosti) ustanovení práva Spoločenstva. [14] Súdny dvor pritom môže aj napriek tomu vydať rozhodnutie, ktorým vnútroštátnemu súdu umožní zhodnotiť mieru zlučiteľnosti vnútroštátneho práva s právom Spoločenstva.

31. Po druhé, článok 3 smernice o oneskorených platbách (uvedený vnútroštátnym súdom v uznesení, ktorým sa vec predkladá na prejudiciálne konanie) stanovuje, že členské štáty „zabezpečia“, aby v prípadoch oneskorených platieb, na ktoré sa smernica vzťahuje, bol zaplatený úrok. Týmto sa vynára otázka, či uvedené ustanovenie práva Spoločenstva vylučuje systém vytvorený (okrem iného) podľa článku 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549/95.

32. Z toho dôvodu budem vychádzať z týchto otázok odvodených z uznesenia, ktorým sa vec predkladá na prejudiciálne konanie:

„1. Majú sa články 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES vykladať v tom zmysle, že vylučujú také ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, ako je článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549 z 28. decembra 1995, ktorými sa zavádza osobitný poplatok za ukladanie odpadu na skládku a určuje sa lehota na zaplatenie poplatku bez súčasného stanovenia požiadavky, aby bol tento poplatok preplatený v primeranej lehote, alebo aby bol predpísaný účinný mechanizmus na preplatenie uvedených platieb?

2. Má sa článok 10 smernice o skládkach odpadov vykladať v tom zmysle, že vylučuje také ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, ako je článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549 z 28. decembra 1995?

12 — Rozsudok zo 16. júla 2009, Futura Immobiliare a i., C-254/08, Zb. s. I-6995, bod 28 a tam citovaná judikatúra. Sú tam zhrnuté príklady, kedy z uznesenia, ktorým sa rozsudok predkladá na prejudiciálne konanie, nie sú zjavné žiadne konkrétne otázky: rozsudok z 18. novembra 1999, Teckal, C-107/98, Zb. s. I-8121, bod 34.

13 — Ú. v. EÚ C 183, 2008, s. 12.

14 — Rozsudok z 19. februára 2009, Schwarz, C-321/07, Zb. s. I-1113, bod 48.

3. Môže prevádzkovateľ skládky odpadu od osoby produkujúcej odpad požadovať preplatenie sumy zodpovedajúcej penále za oneskorené zaplatenie tohto poplatku?

4. Vzťahujú sa na preplatenie tohto poplatku články 1 a 2 smernice o oneskorených platbách takým spôsobom, že podľa článku 3 tejto smernice sa od členských štátov vyžaduje povinnosť zabezpečiť, aby bol v prípade oneskorenia so zaplatením tohto poplatku zaplatený aj úrok?“

33. Za týmito jednotlivými otázkami sa skrýva hlavný problém, s ktorým sa má vysporiadať vnútroštátny súd: vylučujú niektoré z uvedených ustanovení práva Spoločenstva *systém* existujúci v Taliansku (ktorého súčasťou je článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549/95), ktorý nedovoľuje prevádzkovateľovi skládky efektívne sa domáhať preplatenia sumy zodpovedajúcej zaplatenému poplatku alebo nákladov vynaložených na financovanie preddavku tohto poplatku v prípadoch oneskorenia s jeho preplatením?

Články 12, 43 a 46 ES

34. Z judikatúry vyplýva, že články 12 ES a 43 ES sa vzťahujú výlučne na prípady s cezhraničným prvkom.[15] Vzhľadom na to, že článok 46 ES sa odchyľuje od článku 43 ES, bude sa s ním potrebné zaoberať iba vtedy, keď sa použije článok 43 ES.

35. Táto vec sa týka talianskej spoločnosti so sídlom v Taliansku, ktorá sa zaoberá skládkovaním odpadu pochádzajúceho od talianskych obcí. Spoločnosť podala podľa talianskeho práva na vnútroštátnom súde žalobu proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy Talianskej republiky. Ide o prípad výlučne vnútroštátneho charakteru.

36. Pontina Ambiente sa však vo svojich písomných podaniach pokúša uplatniť možný cezhraničný účinok. Argumentuje, že taliansky právny poriadok ukladá prevádzkovateľom skládok odpadu povinnosť platiť poplatok bez toho, aby im súčasne poskytoval prostriedky, ktorými môžu od osôb produkujúcich odpad vymáhať preplatenie zaplatených súm. Týmto sa oslabuje finančné posta-

15 — Rozsudok z 11. apríla 2000, Deliège, C-51/96 a C-191/97, Zb. s. I-2549, bod 58.

venie prevádzkovateľov skládok odpadu a z toho dôvodu sú z konkurenčného hľadiska znevýhodnení voči iným prevádzkovateľom skládok odpadu umiestnených na iných trhoch v rámci Spoločenstva.

37. Ide o dômyselnú, no iba čisto hypotetickú námietku. Chýba tu vysvetlenie, ako nepriaznivo zasahujú napadnuté zákonné ustanovenia do slobody usadiť sa. Z toho dôvodu si nemyslím, že ide o dostatočné preukázanie existencie cezhraničného prvku, ktorý by spôsoboval použitie článku 43 ES, prípadne aj článku 46 ES. Ak sa články 43 ES a 46 ES nevzťahujú na skutkový stav, ktorý je podkladom pre prejudiciálne konanie, nevidím ani dôvod na použitie článku 12 ES.

38. Z toho dôvodu navrhujem, aby Súdny dvor rozhodol, že články 12 ES, 43 ES a 46 ES sa nevzťahujú na skutkový stav konania prejednávaného pred vnútroštátnym súdom.

Článok 14 ES

39. Článok 14 ES zaväzuje členské štáty, aby odstránili prekážky voľného pohybu na vnútornom trhu s cieľom vytvárať „oblasť bez vnútorných hraníc, v ktorej je zaručený voľný pohyb tovaru, osôb, služieb a kapitálu v súlade s ustanoveniami [tejto] zmluvy“. Ide o ustanovenie programového charakteru. Podľa môjho názoru na zodpovedanie otázky vnútroštátneho súdu nie je potrebné ani relevantné vydávať žiadne rozhodnutie vo veci výkladu tohto článku.

Článok 10 smernice o skládkach odpadov

Stav konania pred vnútroštátnym súdom

40. Skutočnosti uvedené v uznesení, ktorým sa vec predkladá na prejudiciálne konanie, doplnené o skutočnosti prezentované vládou Talianskej republiky na pojednávaní,[16] jasne preukazujú, že napriek povinnosti prevádzkovateľa skládky odpadu zaplatiť poplatok regiónu, ako aj uhradiť penále za oneskorenú alebo nesprávnu platbu alebo za opomenutie uhradiť platbu, neexistuje zodpovedajúci mechanizmus, ktorý by zaväzoval orgány obcí ukladajúce odpad na skládkach preplácať poplatok prevádzkovateľovi skládky odpadu v stanovenej lehote.

16 — Pozri bod 22 vyššie.

41. Článok 10 smernice o skládkach odpadov je záväzný. Uvedené ustanovenie od členských štátov vyžaduje, aby zabezpečili, aby všetky náklady súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky boli pokryté cenou účtovanou prevádzkovateľom za ukladanie jednotlivých druhov odpadov na danú skládku.

42. Čo však znamená slovné spojenie „*všetky* náklady súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky“? Predovšetkým je v ňom zahrnutý a) poplatok za odpad a b) mimoriadne výdavky a penále vzniknuté v prípadoch, keď prevádzkovateľ skládky odpadu nemôže včas uhradiť poplatok z dôvodu, že orgán obce ukladajúci odpad na danej skládke je v omeškaní s úhradou?

Podmienky podľa článku 10

43. Článok 10 výslovne uvádza pojem „*všetky* náklady“ súvisiace so zriadením a prevádzkou skládky. [17] Orgány obcí dovážajú odpad do spoločnosti Pontina Ambiente na spracovanie. Pontina Ambiente riadne plní svoje zmluvné povinnosti a zabezpečuje likvidáciu odpadu. Poplatok sa účtuje následne. Ide o osobitný poplatok za uloženie pevného odpadu na skládku. [18] Základ poplatku je stanovený v závislosti od množstva odpadu uloženého na skládku. [19]

44. Za týchto okolností je jednoznačné, že poplatok je nákladom, ktorý nevyhnutne vznikne prevádzkovateľovi skládky odpadu; a to nákladom, ktorý je neoddeliteľne spojený s prevádzkovaním skládky odpadu. Inými slovami: v Taliansku nie je možné prevádzkovať skládku na účely ukladania odpadu bez toho, aby prevádzkovateľ zaplatil príslušný poplatok.

45. Podmienky uvedené v článku 10 smernice o skládkach odpadov sú jednoznačné: všetky takéto náklady sa zahŕňajú do ceny účtovanej prevádzkovateľom za ukladanie jednotlivých druhov odpadov na skládku. Z gramatického výkladu citovaného ustanovenia vyplýva, že poplatok je nákladom, ktorý sa zahrnie do vyúčtovanej ceny.

17 — Skutočnosť, že článok 10 rozoznáva dve osobitné zložky nákladov, ktoré by sa „pokiaľ možno“ mali zahrnúť do nákladov, nemôže vylučovať iné zložky tvoriace „všetky náklady“ súvisiace so zriadením a prevádzkovaním skládky.

18 — Pozri článok 3 ods. 24 a 25 zákona č. 549/95.

19 — Pozri článok 3 ods. 28.

Účel článku 10

46. Aj ciele smernice o skládkach odpadov rovnako podporujú spomínaný výklad článku 10. Úmyslom zákonodarcu Spoločenstva bolo chrániť životné prostredie, okrem iného aj tým, že bude odrádzať svojich občanov, aby vytvárali skládky odpadu. V odôvodneniach č. 6 a 9 sa zdôrazňuje potreba zabezpečiť primerané riadenie skládok vo vzťahu k ukladaniu odpadu. Znenie odôvodnenia č. 29 predznamenáva podstatu znenia článku 10.

47. Jedným z mechanizmov, prostredníctvom ktorého je možné dosiahnuť uvedený cieľ, je snaha zabezpečiť, aby všetky náklady súvisiace so zriadením, prevádzkovaním a riadením skládky odpadu znášali osoby produkujúce odpad, ktorý sa na danú skládku ukladá. Presne to stanovuje článok 10. V stručnosti, smernica o skládkach odpadov je osobitným vyjadrením zásady „znečisťovateľ platí“, [20] a zároveň odráža zásadu, podľa ktorej by mal byť odpad ukladaný čo najbližšie k svojmu zdroju. Zásada „znečisťovateľ platí“ je naplnená výlučne vtedy, ak sa s cieľom zabezpečiť zníženie produkcie odpadu skutočne stotožnia aj osoby produkujúce odpad: teda orgány obce. [21] To sa stane jedine vtedy, ak sa poplatok bude považovať za „náklad“, ktorý sa v rámci odplaty za služby spojené s ukladaním odpadu na skládku presunie na osobu produkujúcu odpad.

Vylučuje článok 10 existenciu systému ustanoveného podľa právneho poriadku Talianskej republiky?

48. Pontina Ambiente namieta, že systém ustanovený podľa právneho poriadku Talianskej republiky narúša zásadu „znečisťovateľ platí“ v zmysle článku 10 smernice o skládkach odpadov. Naproti tomu vláda Talianskej republiky a Komisia sa domnievajú, že rozhodnutie o tom, kto by mal (pôvodne) zaplatiť poplatok, je v kompetencii členských štátov a že systém ustanovený podľa právneho poriadku Talianskej republiky nie je vylúčený článkom 10.

49. Stotožňujem sa s prvou časťou stanoviska Talianskej vlády a Komisie. Znenie článku 10 nezaväzuje členský štát k tomu, aby si prevádzkové náklady súvisiace s prevádzkovaním skládky viedol v osobitnom systéme. Rovnako nič nebráni členskému štátu v tom, aby zaviedol poplatok z odpadu uloženého na skládke, ktorú by mal pôvodne zaplatiť

20 — Pozri odôvodnenie č. 5 smernice o skládkach odpadov a článok 15 smernice 75/442, citované v poznámke pod čiarou 4. K výkladu tejto smernice pozri aj rozsudok zo 7. septembra 2004, Van de Walle, C-1/03, Zb. s. I-7613, body 57 a 58.

21 — A obratom sa postupuje na obyvateľov a podnikateľov, ktorí skutočne produkujú odpad, vo forme miestnych daní a poplatkov.

prevádzkovateľ skládky odpadu a následne by sa povinnosť na jej úhradu postúpila na osobu produkujúcu odpad,[22] alebo aby uložil prevádzkovateľovi sankciu za oneskorenú platbu takéhoto poplatku.

50. Hoci zásada, podľa ktorej sa majú vnútroštátne právne predpisy vykladať v súlade s právom Spoločenstva, sa síce v prvom rade týka vnútroštátnych ustanovení prijatých na prebratie smernice, neobmedzuje sa však iba na výklad týchto ustanovení, ale vyžaduje, aby vnútroštátny súd vzal do úvahy vnútroštátne právo ako celok, a posúdil, do akej miery ho možno použiť spôsobom, ktorý nevedie k výsledku, ktorý odporuje smernici.[23] V početnej judikatúre sa uvádza, že povinnosť členského štátu vyplývajúca z tretieho odseku článku 249 ES si vyžaduje úplné uplatňovanie a vynucovanie príslušnej smernice.[24]

51. V tomto prípade, keď osobitné ustanovenia vnútroštátnych právnych predpisov určené vnútroštátnym súdom v skutočnosti upravujú predmet článku 10 smernice o skládkach odpadov, nemožno ich posudzovať izolovane od systému, ktorého sú súčasťou. Napokon otázka, s ktorou sa musí vysporiadať Súdny dvor, aby vnútroštátnemu súdu dal užitočnú odpoveď, je: vylučujú ustanovenia smernice o skládkach odpadov *systém,* ktorý predvídateľne a preukázateľne vedie k tomu, že osoby produkujúce odpad neplatia poplatok (avšak poplatok v skutočnosti zostáva ako záťaž na prevádzkovateľovi skládky odpadu) a ktorý tiež často vedie k účtovaniu penále za nezaplatenie poplatku prevádzkovateľovi?

Preplácanie poplatku orgánmi obcí

52. Z materiálu, ktorý má Súdny dvor k dispozícii,[25] je zjavné, že prevádzkovateľ prakticky nemôže od obcí účinne požadovať preplatenie poplatku. Pontina Ambiente nemá ako zmluvný veriteľ prednostné postavenie pri vymáhaní dlžných súm od orgánov obcí. Dokonca aj právne postupy vymáhania

22 — Komisia na pojednávaní uviedla, že tento druh mechanizmu využívajú mnohé členské štáty; a že, pokiaľ sa využíva správne, tento mechanizmus nie je ani najlepší, ani najhorší variant preberania smernice o skládkach odpadov.

23 — Rozsudok z 5. októbra 2004, Pfeiffer, C-397/01, Zb. s. I-8835, bod 115 (všeobecnejšie body 110 až 118), naposledy citovaný v rozsudku zo 16. júla 2009, Mono Car Styling, C-12/08, Zb. s. I-6653, body 60 až 64. Pozri tiež rozsudok z 25. februára 1999, Carbonari a i., C-131/97, Zb. s. I-1103, body 48 až 50.

24 — Pozri napríklad rozsudky z 10. apríla 1984, Von Colson a Kamann, 14/83, Zb. s. I-1891, bod 15, a z 11. júla 2002, Marks & Spencer, C-62/00, Zb. s. I-6325, body 22 až 28 a tam citovanú judikatúru. Na stručné zhrnutie zásady úplného účinku pozri tiež PRECHAL, S.: *Directives in EC* Law. In: OUP 2005, s. 51 až 54 a 87 až 91.

25 — Pozri najmä bod 22 vyššie.

preplatenia poplatku od platobne schopných obcí sú často zložité a zdĺhavé. [26]

53. Ako Pontina Ambiente správne poukazuje, taliansky systém poskytuje regionálnym orgánom príjem z poplatku, pričom orgánom obcí poskytuje (neoprávnenú) finančnú výhodu, pretože prevádzkovateľ skládky odpadu prakticky nemôže presadiť svoje právo na preplatenie poplatku.

54. Takto sú prevádzkovatelia skládok odpadu zodpovední za platenie osobitných nákladov súvisiacich s ich činnosťou. Nie sú oprávnení túto povinnosť previesť na osoby produkujúce odpad tak, ako to vyžaduje článok 10. Okrem toho, keďže od orgánov obcí prakticky nemožno vymôcť preplatenie poplatku, taliansky systém ani nenabáda orgány obcí znížiť produkciu odpadu. Výsledkom toho nie je skutočnosť, že „znečisťovateľ platí“. Výsledkom je skôr to, že platí prevádzkovateľ skládky odpadu. Zdá sa mi, že tak gramatickým, ako aj účelovým výkladom článku 10 smernice o skládkach odpadov sa musí vylúčiť systém, ktorý prakticky vedie k danému výsledku.

26 — Komisia na pojednávaní naznačila, že orgány obcí požívajú istú kvázi imunitu voči takému vymáhaniu preplatenia poplatku. Vláda Talianskej republiky, hoci takéto tvrdenie spochybnila, uviedla, že prevádzkovateľ skládky odpadu musí najskôr pred súdom dosiahnuť vydanie platobného príkazu a následne má možnosť iniciovať ďalšie konanie v prípade, ak (alebo keď) daný orgán obce platobný príkaz nesplní.

Sankcia za oneskorenú platbu poplatku

55. Komisia tvrdí, že v prípadoch, keď obce pravidelne nepreplácajú včas poplatok prevádzkovateľom skládok odpadu, bolo by legitímne, aby podniky ako napríklad Pontina Ambiente zahrnuli do svojich prevádzkových nákladov aj čiastky, ktorými sa zabezpečí včasná úhrada poplatku, a tým sa bude predchádzať penále. Na pojednávaní sa tvrdilo, že prevádzkovateľ tak môže urobiť aj uzatvorením vhodného poistenia alebo získaním úveru od banky.

56. K prvému návrhu sa dá vyjadriť stručne. Zdá sa byť nepravdepodobné, že by poisťovňa bola ochotná poistiť pravdepodobne [27] oneskorené platby za poistné, ktoré by mohol prevádzkovateľ skládky odpadu bez váhania zaplatiť. Bude to však otázka, ktorú musí vyriešiť vnútroštátny súd.

57. Druhý návrh má, na prvý pohľad, väčší význam. V zásade by mal prevádzkovateľ skládky odpadu zo skúseností vedieť

27 — Vláda Talianskej republiky vo svojich písomných pripomienkach ani na pojednávaní nenamietala, že by Pontina Ambiente zveličovala, ako často sa orgány obcí dostávali do omeškania s platením prevádzkovateľom skládok odpadu.

odhadnúť, že orgány niektorej obce uskladňujúcej odpad na jeho skládke sa dostanú do omeškania s platbou. Na základe toho by mohol určiť výšku úveru potrebného na predchádzanie oneskoreným platbám poplatku, a tým aj účtovaniu penále. Náklady na takýto úver sú prevádzkovými nákladmi a je možné si ich vymáhať od osoby produkujúcej odpad.

58. Zdá sa mi však, že pri tom môžu nastať dva ďalšie problémy.

59. Po prvé, existuje možnosť, že obchodné banky môžu odmietnuť poskytnúť vyšší úver (alebo ho poskytnú iba pri vyšších úrokových sadzbách) v prípadoch, keď sa daný prevádzkovateľ dostane v dôsledku dlhého obdobia, počas ktorého sú obce v omeškaní s úhradou, do finančne neistej situácie. Súdny dvor nemá k dispozícii potrebnú dokumentáciu na posúdenie, či skutočne ide (alebo nejde) o problém, ktorému čelí Pontina Ambiente. Bude vecou vnútroštátneho súdu, aby preskúmal dôkazy a zistil skutkový stav.

60. Po druhé, je pravda, že v bežnom obchodnom kontexte poskytovateľ, ktorý si musí zabezpečiť úver na včasné krytie predvídateľných výdavkov, [28] sa bude snažiť preniesť náklady na tento úrok na svojich zákazníkov. O cene za poskytnuté služby, ktoré si môžu účtovať prevádzkovatelia, však rozhodujú regióny a nie poskytovatelia služieb. [29] Za týchto okolností, aj napriek tomu, že Pontina Ambiente určite môže na tento problém upozorniť svojich regionálnych partnerov, nie je možné zabezpečiť, aby si účtovala cenu pokrývajúcu tak bežné náklady za služby súvisiace s ukladaním odpadu na skládku, ako aj dodatočné náklady spojenými s tendenciou orgánov obcí byť v omeškaní s úhradami platieb.

61. Po posúdení obidvoch návrhov Komisie ma vedie k tomu, aby som položila podstatnú otázku: možno vôbec úhradu penále zahrnúť do vymáhateľných nákladov hospodárskej prevádzky?

28 — Pontina Ambiente uviedla, že ak skládka odpadu nepracuje na plnú kapacitu, nevie zistiť, aké množstvo odpadu bolo na skládke uložené (z tým ani zodpovedajúcu výšku poplatku), ale musí čakať na orgány obcí, aby jej oznámili ukladané množstvá odpadu. Nie som ochotná akceptovať toto tvrdenie. Zdá sa mi, že od prevádzkovateľa obchodníka možno rozumne očakávať, aby zaviedol nejaký mechanizmus kontroly dodávok, ktoré sa mu dovážajú. Malo by byť skutočne v obchodných záujmoch spoločnosti Pontina Ambiente, ako aj v záujme dosahovania cieľov sledovaných smernicou o skládkach odpadov, aby mali prevádzkovatelia skládok odpadu k dispozícii prostriedky kontroly množstiev odpadu, ktoré im orgány obcí oznamujú.

29 — Pozri bod 21 vyššie.

62. V tomto prípade sa v samotnej smernici nenachádzajú ustanovenia ani o poplatku, ani o penále za oneskorené platby. [30] To znamená, že ustanovenia o poplatku, aj o penále tvoria súčasť vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými sa preberá smernica. Z toho dôvodu je na zistenie stanoviska vo veci účtovania penále vhodné preskúmať judikatúru Súdneho dvora.

63. Súdny dvor preskúmal spojitosť medzi vyúčtovaním penále a konaním (alebo opomenutím) prevádzkovateľov v prípade Käserei Champignon Hofmeister [31]. V tejto veci Súdny dvor rozhodol, že zásada *nulla poena sine culpa* sa obmedzuje na trestné konanie, [32] právo Spoločenstva však predsa považuje účtovanie penále za legitímne v prípadoch, keď hospodársky subjekt môže vykonávať kontrolu, previerku, zriaďovať na seba nadväzujúce zmluvné záruky alebo podniknúť iné kroky, aby sa nedostal do situácií, v ktorých by niesol zodpovednosť za vyúčtované penále. [33]

64. Na základe toho sa pri účtovaní penále zdá byť zásadným princípom to, že prevádzkovateľ *by mohol* postupovať tak, aby predchádzal účtovaniu penále. Nie je „nevyhnutné“, aby tak konal pri uskutočňovaní obvyklej podnikateľskej činnosti.

65. Čo sa stane, ak túto analýzu použijeme v našom prípade?

66. Z dokumentov, ktoré má Súdny dvor k dispozícii, sa mi zdá, že Pontina Ambiente do určitej miery preukázala, že nemôže predchádzať oneskoreným platbám a tým ani vzniku povinnosti zaplatiť penále. Neviem, či by Pontina Ambiente mohla predložiť ďalšie vhodné dokumenty, ktorými by to mohla preukázať vnútroštátnemu súdu, ako jedinému, kto je príslušný na zisťovanie skutkového stavu. To však nie je vec, o ktorej má rozhodovať Súdny dvor.

67. Pri rozhodovaní o tejto otázke by si mal vnútroštátny súd položiť nasledujúcu otázku: je penále nákladom, ktorý *nevyhnutne* vzniká spoločnosti Pontina Ambiente, alebo ide o náklad, *ktorého vzniku možno predísť*? Pokiaľ ide o náklad vznikajúci nevyhnutne, spolu s poplatkom patrí medzi náklady, ktoré sa preúčtujú na orgány obcí v rámci ceny za služby v súlade s článkom 10 smernice o skládkach odpadov. Ak ide o náklad,

30 — Pozri bod 49 vyššie.
31 — Rozsudok z 11. júla 2002 C-210/00, Zb. s. I-6453.
32 — Body 35 až 52.
33 — Body 60 až 68.

ktorého vzniku možno predísť, musí ho znášať a zaplatiť Pontina Ambiente.

Záver z analýzy smernice o skládkach odpadov

68. Prichádzam preto k záveru, že článok 10 smernice Rady 1999/31 z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov sa má vykladať tak, že toto ustanovenie vylučuje ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, a to článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549 z 28. decembra 1995, ktorými sa zavádza osobitný poplatok za ukladanie odpadu na skládku a určuje sa lehota na zaplatenie poplatku prevádzkovateľom skládky odpadu, keď systém poplatkov, ktorého sú tieto ustanovenia súčasťou, nestanovuje požiadavky, aby osoby produkujúce odpad tento poplatok preplácali v primeranej lehote, alebo nestanovuje účinný mechanizmus na preplatenie uvedených platieb.

69. Od osoby produkujúcej odpad nemožno žiadať vrátenie penále vyúčtovaného prevádzkovateľovi skládky odpadu za oneskorenú platbu uvedeného poplatku podľa článku 10 smernice 1999/31, pokiaľ prevádzkovateľ skládky odpadu nepreukáže, že penále je nákladom, ktorý nevyhnutne vzniká v dôsledku opomenutia osoby produkujúcej odpad včas preplatiť prevádzkovateľovi poplatok. Je vecou vnútroštátneho súdu rozhodnúť, či ide o takýto prípad.

Smernica o oneskorených platbách

70. Vláda Talianskej republiky tvrdí, že na daný skutkový stav sa smernica o oneskorených platbách nevzťahuje. Podľa jej vyjadrenia ide pri danom poplatku o daň, pričom uplatňovanie daní a spôsoby vymáhania daní nemožno prirovnávať k „obchodnej transakcii“.

71. Zatiaľ čo je jasné, že uvedený osobitný poplatok je sám osebe skutočne daňou, nemôžem súhlasiť s tým, že podľa smernice o oneskorených platbách je vylúčené jej vrátenie.

72. Pripomínam, že v článku 1 smernice o oneskorených platbách sa stanovuje, že táto smernica sa vzťahuje na všetky platby uskutočnené ako odplata za obchodné transakcie. Článok 2 ods. 1 definuje „obchodné transakcie“ ako „transakcie medzi podnikmi, alebo medzi podnikmi a orgánmi verejnej správy, ktoré vedú k dodávke tovaru alebo k poskytnutiu služieb za odplatu“.

73. Prevádzkovateľ skládky odpadu poskytuje služby na základe zmluvy uzatvorenej medzi „podnikom“ a „verejným orgánom“. Túto činnosť vykonáva „za odplatu“, keďže podľa zmluvy by mal za poskytnuté služby získať cenu určenú regiónom. [34] V odplate prevádzkovateľa je zahrnuté preplatenie nákladov, ktoré prevádzkovateľovi vznikli v súvislosti s ukladaním odpadu na skládku, plus prevádzkovateľov zisk.

74. Záväzok prevádzkovateľa skládky odpadu zaplatiť poplatok vzniká ako priamy následok zmluvy, a to v momente uloženia odpadu orgánom obce na skládku na účely spracovania. [35] Časť odplaty, ktorou je „vrátenie nákladov“, preto zahŕňa poplatok, ktorý prevádzkovateľ skládky odpadu zaplatil vo forme preddavku za uložený odpad a ktorý má postúpiť na orgán obce. [36] Prevádzkovateľ skládky odpadu môže dosiahnuť preplatenie poplatku riadne zaplateného regiónu výlučne od orgánu obce, spoliehajúc na zmluvu, ktorej plnenie tvorí „obchodnú transakciu“ medzi prevádzkovateľom a uvedeným orgánom. [37]

75. Za týchto okolností zastávam názor, že preplatenie poplatku (spolu so všetkými nákladmi, ktoré nevyhnutne vznikli pri financovaní jeho platby vopred z dôvodu predchádzania penále) je súčasťou odplaty, ktorú je prevádzkovateľ skládky odpadu oprávnený žiadať preplatiť od orgánu obce ako protiplnenie za poskytnuté služby. [38] Z toho dôvodu sa naň vzťahujú ustanovenia smernice o oneskorených platbách, a obzvlášť článok 3.

76. Z toho vyplýva, že prevádzkovateľ skládky odpadu, ako je Pontina Ambiente, je oprávnený požadovať úrok v súlade s ustanoveniami vnútroštátnych právnych predpisov, ktorými sa preberá článok 3 smernice o oneskorených platbách v prípade, ak orgán obce nezaplatí dohodnutú odplatu v „zmluvnej alebo zo zákona vyplývajúcej dobe splatnosti“. [39]

34 — Pozri bod 21 vyššie.

35 — Pozri článok 3 ods. 28 zákona č. 549/95 a body 17 a 18 vyššie.

36 — Pozri článok 3 ods. 26 zákona č. 549/95 a bod 17 vyššie.

37 — Vláda Talianskej republiky na pojednávaní zdôraznila skutočnosť, že Pontina Ambiente bola v čase vymáhania nezaplatených súm od platobne schopných alebo platobne neschopných obcí v postavení bežného zmluvného veriteľa.

38 — Pre úplnosť dodávam, že na to má právo aj bez ohľadu na to, či sa poplatok účtuje spolu alebo osobitne s odplatou za služby poskytnuté orgánu obce.

39 — Pozri definíciu „oneskorenej platby“ v článku 2 ods. 2 smernice o skládkach odpadov. Vychádzajúc zo skutočnosti, že obce bežne uhrádzajú svoje dlžné záväzky v dobách splatnosti 120 dní (pozri bod 22 vyššie), priznávam istú pochybnosť o tom, ako účinné sa ukáže použitie smernice o oneskorených platbách pri riešení praktických problémov, ktoré viedli k začatiu vnútroštátneho súdneho konania.

Návrh

77. Navrhujem preto, aby na účel zodpovedania otázok položených Commissione Tributaria Provinciale di Roma Súdny dvor rozhodol takto:

1. Články 12 ES, 14 ES, 43 ES a 46 ES nemožno aplikovať na skutkový stav, ktorý viedol k predloženiu návrhu na začatie prejudiciálneho konania.

2. Článok 10 smernice Rady 1999/31/ES z 26. apríla 1999 o skládkach odpadov sa má vykladať tak, že toto ustanovenie vylučuje ustanovenia vnútroštátneho právneho poriadku, a to článok 3 ods. 26 a 31 zákona č. 549 z 28. decembra 1995, ktorými sa zavádza osobitný poplatok za ukladanie odpadu na skládku a určuje sa lehota na zaplatenie poplatku prevádzkovateľom skládky odpadu, keď systém poplatkov, ktorého sú tieto ustanovenia súčasťou, nestanovuje požiadavky, aby osoby produkujúce odpad tento poplatok preplácali v primeranej lehote, alebo nestanovuje účinný mechanizmus na preplatenie uvedených platieb.

3. Od osoby produkujúcej odpad nemožno žiadať vrátenie penále vyúčtovaného prevádzkovateľovi skládky odpadu za oneskorenú platbu uvedeného poplatku podľa článku 10 smernice 1999/31, pokiaľ prevádzkovateľ skládky odpadu nepreukáže, že penále je nákladom, ktorý nevyhnutne vzniká v dôsledku opomenutia osoby produkujúcej odpad včas preplatiť prevádzkovateľovi poplatok. Je vecou vnútroštátneho súdu rozhodnúť, či ide o takýto prípad.

4. Preplatenie uvedeného poplatku je súčasťou odplaty za obchodnú transakciu uskutočnenú medzi podnikom a verejným orgánom podľa definície v článku 2 smernice Európskeho parlamentu a Rady 2000/35/ES z 29. júna 2000 o boji proti oneskoreným platbám v obchodných transakciách a v súlade s tým sa naň vzťahuje táto smernica podľa definície uvedenej v článku 1. Členské štáty sú preto v súlade s ustanoveniami článku 3 povinné zabezpečiť, aby sa mohol požadovať úrok pri oneskorených platbách poplatku, respektíve pri jeho oneskorenom preplatení a to spolu s nákladmi nevyhnutne vynaloženými na financovanie preddavku poplatku na účely predchádzania penále.